

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 164/2022

10.03.2022. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Милене Рашић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Предрага Тошића, због кривичног дела убиство из члана 113. КЗ и других, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Саше Левнајића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К 43/20 од 21.05.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 643/21 од 11.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Предрага Тошића, адвоката Саше Левнајића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К 43/20 од 21.05.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 643/21 од 11.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву К 43/20 од 21.05.2021. године окривљени Предраг Тошић оглашен је кривим због кривичног дела убиство из члана 113. КЗ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година и због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од 4 (четири) године и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 18 (осамнаест) година, у коју ће му се урачунати време које је провео у притвору почев од 20.06.2020. године, па надаље. Окривљеном Предрагу Тошићу су изречене мера безбедности обавезног лечења наркомана и мера безбедности обавезног лечења алкохоличара које ће се извршавати у заводу за извршење казне или одговарајућој здравственој или другој установи и трајаће док за то постоји потреба, али не дуже од изречене казне затвора, а време проведено у установи за лечење урачунаће му се у казну затвора. Оштећени АА, ББ и ВВ су упућени да имовинскоправне захтева остваре у парничном поступку. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка одређене у изреци.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 643/21 од 11.01.2022. године усвојене су жалбе окривљеног Предрага Тошића и његовог браниоца, адвоката Саше Левнајића, па је преиначена пресуда Вишег суда у Панчеву К 43/20 од 21.05.2021.

године, у погледу одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, тако што Апелациони суд у Београду, окривљеном Предрагу Тошићу за кривично дело убиство из члана 113. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, задржао као правилно утврђену казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година, а за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, Апелациони суд у Београду претходно утврдио казну затвора у трајању од 2 (две) године затвора, и даљом применом одредби члана 4, 42, 43, 45, 54, 55, 60. и 63. КЗ окривљеног Предрага Тошића осудио на јединствену казну затвора у трајању од 16 (шеснаест) година, у коју му се урачунава време које је провео у притвору почев од 20.06.2020. године па надаље. На основу одредбе члана 264. став 4. ЗКП окривљени је ослобођен од обавезе да надокнади трошкове кривичног поступка и паушала, па исти падају на терет буџетских средстава суда. У преосталом делу жалбе окривљеног Предрага Тошића и његовог браноиоца, адвоката Саше Левнајића, одбијене су као неосноване, а ожалбена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Предрага Тошића, адвокат Саша Левнајић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине у целини побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу у складу са чланом 488. став 1. КЗ те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истичући да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказу на ком се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати.

Као незаконит доказ бранилац означава потврду о привремено одузетим предметима ПУ Панчево КУ 1055/20 од 21.06.2020. године уз коју је од оштећене ВВ одузет ашов. Током претресања стана и других просторија окривљеног у улици ... број ..., у ..., који је извршен 20.06.2020. године нису пронађени било какви предмети, па је према наводима захтева, спорно због чега је оштећена самоиницијативно, само дан касније, у кући окривљеног пронашла ашов који претходног дана полиција није пронашла. Ашов, према речима оштећене, није био сакривен већ је био наслоњен на зид радионице, из ког разлога бранилац поставља питање због чега оштећена ту информацију није проследила полицији већ је лично морала да оде у кућу окривљеног. Тако прибављен доказ, према наводима захтева, незаконит је, јер је одлазак полиције у кућу окривљеног 21.06.2020. године извршен без наредбе за претресање, па је самим тим противправан јер нису постојали разлози из члана 158. ЗКП за претресање стана и других просторија без наредбе. Осим тога, у спорној потврди о привремено одузетим предметима није наведено на ком месту је ашов пронађен, што је обавезан елемент

потврде у смислу члана 150. ЗКП, а претресању и проналажењу предмета нису присуствовали сведоци и бранилац окривљеног у смислу члана 156. и 157. ЗКП, па бранилац сматра да је овај доказ прибављен супротно одредбама ЗКП и уз „директну умешаност“ заинтересованог лица – оштећене ВВ.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује као неосноване обзиром да потврда о привремено одузетим предметима ПУ Панчево КУ 1055/20 од 21.06.2020. године ни сама по себи, а ни према начину прибављања, није у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку.

Из списка предмета произлази да су изласком на лице места у улици ... број ..., у ..., овлашћена службена лица ПУ Панчево дана 21.06.2020. године, у помоћној просторији затекла ашов са металном држаљом зелене боје, укупне дужине од око 140 cm, који је фиксиран фотографисањем и уз потврду привремени одузели од ВВ, о чему је обавештен надлежни јавни тужилац, а што је све констатовано у потврди о привремено одузетим предметима ПУ Панчево КУ 1055/20 од 21.06.2020. године, сачињеној на основу члана 147. и 150. ЗКП, коју су без примедби потписали ВВ и овлашћено службено лице ПУ Панчево. О свему наведеном сачињен је извештај о форензичком прегледу лица места Одсека за оперативну форензику, ОКП, ПУ Панчево број КТ 450-555/20 од 21.06.2020. године чији саставни део је криминалистичкотехничка фотодокументација у којој је на фотографијама број 1. до 6. приказани шири и ужи изглед лица места, изглед и место проналаска наведеног ашова и ближи изглед ашова.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд налази да дана 21.06.2020. године није вршено претресање стана и других просторија окривљеног у улици ... број .., у ..., па неосновано бранилац у захтеву указује да је у конкретном случају извршено претресање стана окривљеног.

Одредба члана 286. став 1. и 2. ЗКП омогућава полицијским службеницима да ради откривања кривичних дела и њихових учинилаца предузимају потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, односно да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, при чему је одредбама члана 47. и члана 59. Закона о полицији, између осталог прописано да полиција, одмах по сазнању, трага за предметима кривичног дела, а одредбом члана 64. став 1. тачка 7) истог закона да привремено одузимање предмета спада у полицијска овлашћења у обављању полицијских послова.

Одредбом члана 147. став 1. ЗКП прописано је да ће предмете који се по Кривичном закону морају одузети или који могу послужити као доказ у кривичном поступку, орган поступка привремено одузети и обезбедити њихово чување, а одредбом члана 150. став 1. ЗКП прописано је да се лицу од кога су предмети одузети, издаје потврда у којој ће се они описати, навести где су пронађени, подаци о лицу од ког се предмети одузимају, као и својство и потпис лица које радњу спроводи.

Према налажењу Врховног касационог суда, овлашћена службена лица ПУ Панчево поступала су у складу са наведеним одредбама закона па су спроводећи овлашћења која су им дата одредбом члана 286. став 1. ЗКП од ВВ привремено одузели ашов, као предмет који може послужити као доказ у кривичном поступку. Привремено одузимање наведеног предмета, у конкретном случају, у свему је извршено у складу са

одредбама члана 147 став 1. ЗКП и 150. став 1. ЗКП којима су прописане претпоставке и поступак спровођења ове доказне радње о којој је обавештен надлежни јавни тужилац, при чему је су конкретан предмет и место његовог затицања фиксирани фотографисањем током форензичке обраде, па је по оцени овог суда, потврда о привремено одузетим предметима ПУ Панчево КУ 1055/20 од 21.06.2020. године, законит доказ на ком се пресуда у смислу одредаба Законика о кривичном поступку може заснивати.

Сходно наведеном, наводе захтева за заштиту законитости којима се указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП Врховни касацниони суд оцењује као неосноване.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног Предрага Тошића указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП тако што се осврће на наводе исказа оштећене ВВ о разлозима и начину на који је затекла спорни ашов и доводи у питање њене мотиве за такво поступање, које наводи и приликом образлагања претходне повреде закона, затим анализира оцену доказа нижестепених судова и закључује да је, у конкретном случају, чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено у погледу одлучних чињеница и то степена алохалисаности окривљеног у време критичног догађаја, начина на који је ушао у кућу оштећених, доношења ашова и његовог коришћења, напада на АА, задавања удараца ГГ и одношења ашова са собом. У том смислу, бранилац у захтеву анализира налаз и мишење судског вештака Бранислаца Ђурђева и исти оспорава сматрајући да је потпуно произвољан и типски и не садржи озбиљну анализу количине алкохола и опојне дроге које је окривљени користио, истичући да су ове околности морале бити доведене у везу са структуром личности окривљеног. Поред тога, бранилац истиче да је вештачење биолошких трагова извршено са доста пропуста, па тако сматра да се из датог налаза и мишљења не може утврдити да ли на металном делу ашова односно његовом сечиву постоји ДНК профил ГГ. Такође, сматра да је ДНК вештачење непотпуно и због тога што није утврђено којој женској особи припада биолошки материјал детектован на ашову, односно да ли је реч о ББ или ВВ, а што је по мишљењу браниоца посебно важно јер окривљени тврди да није донео ашов из ... нити га потом тамо вратио.

Бранилац у захтеву даље анализира изреку првостепене пресуде и наводи да суд у побијаној пресуди цитира исказе испитаних сведока и писмене доказе али их не цени нити се бави њиховим контрадикторностима. Осим тога, сматра да су и претходно утврђене казне затвора, а потом и јединствена казна затвора на коју је окривљени осуђен, престроге и потпуно произвољно одређене што је, према његовом мишљењу, последица неправилне оцене отежавајућих и олакшавајућих околности које у захтеву образлаже и анализира на начин који је супротан одлуци нижестепених судова о наведеној кривичној санкцији и њеном одмеравању.

На описан начин, бранилац окривљеног, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, у чију се оцену Врховни касацниони суд није упуштао с обзиром да наведене повреде закона нису разлози због којих окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Врховни касациони суд није разматрао допуну захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног налазећи да је неблагоприятна. Ово из разлога што из списка предмета произлази да је окривљени пресуду Апелационог суда у Београду Кж1 643/21 примио 27.01.2022. године, а да је његов бранилац, адвокат Саша Левнајић, допуну захтева за заштиту законитости поднео преко Вишег суда у Панчеву 03.03.2022. године, односно након протока рока од 30 дана прописаног одредбом члана 485. став 4. ЗКП, па је допунa захтева неблагоприятна.

Из изнетих разлога налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Предрага Тошића, адвоката Саше Левнајића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став.1 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић